

Full diocesà

3 de gener del 2016

p5 –Comunica la teva fe: entrenament Alpha

p6 –Els bisbes aproven un nou pla pastoral

Cavalcada dels Reis d'Igualada. Autor: Jordi Vives

Nit de Reis, nit d'il·lusió

Estem a punt de viure una nova nit màgica de Reis, una nit d'il·lusió en la que els infants són els protagonistes. «Els nens ens ensenyen la manera de veure la realitat de manera confiada i pura. Com es fien dels seus pares, com es posen sense recels en mans de Déu i la Verge. Senten amb senzillesa les coses. Els nens tenen la capacitat de somriure i de plorar [...]. Per tots aquests motius Jesús convida els seus deixebles a «fer-se com nens», perquè «dels qui són com ells és el regne de Déu» (cf. Mt 18,3; Mc 10,14).

Els nens porten vida, alegria, esperança, fins i tot complicacions. Però la vida és així. Certament causen també preocupacions i de vegades molts problemes; però és millor una societat amb aquestes preocupacions i aquests problemes que no pas una societat trista i grisa perquè es va quedant sense nens. I quan veiem que el nombre de naixements d'una societat arriba amb prou feines a l'u per cent, podem dir que aquesta societat és trista, és grisa, perquè s'ha quedat sense nens» (papa Francesc).

«El qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle»

Diumenge II després de Nadal / Cicle C

Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira

La saviesa, s'elogia ella mateixa, es gloria enmig del seu poble, parla en la reunió del poble de l'Altíssim, es gloria davant dels seus estols, s'enalteix enmig del poble, s'admira d'ella mateixa en la reunió santa, fa el seu elogi davant la multitud dels elegits i entre els beneïts es proclama beneïda, dient: «El Senyor de l'univers em donà una ordre, el qui em va crear i m'assenyala on plantaré la meva tenda em digué: "Acampa entre els fills de Jacob, fes d'Israel la teva heretat, treu nous plançons entre els meus elegits." »M'ha creat abans del temps, des del principi, i mai més no deixaré d'existir. Li dono culte davant d'ell al temple sant. Així m'he establert a Sió, m'ha fet trobar repòs a la ciutat que ell i jo estimem, exerceixo el meu poder a Jerusalem. He tret brotada en un poble ple de glòria, en la possessió del Senyor, en la seva heretat; estaré per sempre en la reunió dels sants.»

(24,1-4.12-16)

Salm responsorial

El qui és la paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle.

(Salm 147)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota maena de benediccions espirituals dalt del cel; ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irrepressibles als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dóna lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat. Per això, ara que he sentit parlar de la fe que teniu en Jesús, el Senyor, i del vostre amor per tots els fidels, jo no em canso de donar gràcies per vosaltres, i us recordo en les meves pregàries, demanant al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell: demanant-li també que il·lumini la mirada interior del vostre cor, perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades, l'heretat que ell us dóna entre els sants.

(1,3-6.15-18)

Evangeli segons sant Joan

Al principi ja existia el qui és la Paraula. La Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu. Era, doncs, amb Déu al principi. Per ell tot ha vingut a l'existència, i res del que ha vingut a existir no hi ha vingut sense ell. Tenia en ell la Vida, i la Vida era la Llum dels homes. La Llum resplendeix en la foscor, però la foscor no ha pogut ofegar-la. [Déu envià un home que es deia Joan. Era un testimoni; vingué a donar testimoni de la Llum, perquè per ell tothom arribés a la fe. Ell mateix no era la Llum; venia només a donar-ne testimoni.] Existia el qui és la Llum veritable, la que, en venir al món, il·lumina tots els homes. Era present al món, al món que li deu l'existència, però el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit. Però a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els concedeix poder ser fills de Déu. No són nascuts per descendència de sang, ni per voler d'un pare o pel voler humà, sinó de Déu mateix. El qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle, i hem contemplat la seva glòria, que li pertoca com a Fill únic del Pare ple de gràcia i de veritat. [Donant testimoni d'ell, Joan cridava: «És aquell de qui jo deia: El qui ve després de mi m'ha passat davant, perquè, abans que jo, ell ja existia.» De l'abundància de la seva plenitud tots nosaltres hem rebut gràcia sobre gràcia. Perquè la Llei, Déu la donà per Moisès, però la gràcia i la veritat ens han vingut per Jesucrist. Déu, ningú no l'ha vist mai; Déu Fill únic, que està en el si del Pare, és qui l'ha revelat.]

(1,1-18)

«Per amor en destinà a ser fills seus per Jesucrist»

Teosofia orant

Josep Molist i Rifà, prev.

Les lectures d'aquest diumenge, sovint el·líptic, posades l'una al costat de l'altra (l'elogi de la saviesa, l'himne paulí d'agraïment pel misteri de la unió de tots els homes en Crist, i el pròleg de l'evangeli de Joan), contenen una elaborada teosofia que pren la forma d'oració de benedicció i acció de gràcies. En el punt de partença d'aquesta estructura s'hi troba la primacia de la paraula, allò que es pot dir i comunicar en el discurs, perquè aquesta és una característica del geni jueu i grec. Així, es fa evident que el sentit clàssic i el sentit cristià del món s'han esforçat per ordenar la realitat sota el règim del llenguatge. Per això, l'anomenat llibre de Jesús fill de Sira, escrit probablement durant el segle I aC a la ciutat d'Alexandria sota l'influx de la cultura hel·lenista, elogia la saviesa que l'autor identifica amb la Torà.

Aquesta saviesa esdevé la pedagoga que ha d'encaminar els homes per tal que reconeguïn aquell que, essent etern i consubstancial al Pare, s'ha fet carn de la nostra carn per donar sentit i vida al món. De fet, l'inici de l'evangeli joànic seria —a parer dels estudiosos— un himne litúrgic que s'hi hauria afegit com a pròleg.

El caràcter evocador del text i la seva construcció cíclica influïren en el fet que durant l'Edat Mitjana es fes popular usar-lo com a benedicció. Això explicaria que, en el segle XIII, es vinculés a la benedicció final de la missa, de manera que, en el ritu romà i fins a la reforma litúrgica del segle XX, es llegia sempre com el darrer evangeli de la missa.

La imatge

Sant Joan al desert (1510-15).
Leonardo da Vinci. Museu del Louvre (París).

«El qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle.» El Fill de Déu, doncs, s'ha fet carn, germà nostre. Si hi creiem i el seguim, ens concedeix poder ser fills de Déu.

Agenda

Lit. hores: Setmana II

4 dilluns

—Santa Àngela de Foligno (+1309)
—Sant Rigobert, bisbe (+749)
—Sant Eugeni, màrtir
1 Joan 3,7-10 / Salm 97 / Joan 1,35-42

5 dimarts

—Sant Telèsfor (+136)
—Sant Simeó, monjo (ss.IV-V)
—Santa Emiliana, verge (s.VI)
1 Joan 3,11-21 / Salm 99 /
Joan 1,43-51

6 dimecres

—L'Epifania del Senyor
—Sants Gaspar, Melcior i Baltasar
Isaïes 60,1-6 / Salm 71 / Efesis 3,2-3a.5-6 / Mateu 2,1-12

7 dijous

—Sant Ramon de Penyafort, prevere (1175-1275)
1 Joan 3,22-4,6 / Salm 2 /
Mateu 4,12-17.23-25

8 divendres

—Sant Severí, laic (c.410-+482)
1 Joan 4,7-10 / Salm 71 /
Marc 6,34-44

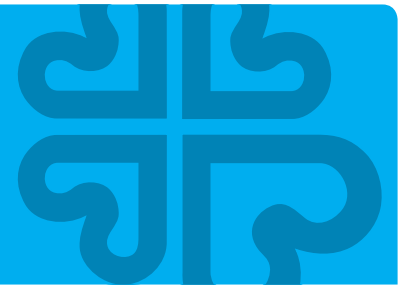
9 dissabte

—Sant Eulogi de Còrdova, prevere i màrtir (800-+859)
1 Joan 4,11-18 / Salm 71 /
Marc 6,45-52

10 diumenge. El Baptisme del Senyor / Cicle C

—Sant Pere Ursòl, monjo (+988)
—Santa Florida, màrtir (s.V)
Isaïes 42,1-4.6-7 / Salm 28 / Fets 10,34-38 / Lluç 3,15-16.21-22

Compte solidari 100x1

Càritas diocesana de Vic

Situacions socials de persones ateses a les Càritas de la diòcesi de Vic

11. Dona sola de 32 anys treballava d'interina en el sector domèstic. A causa d'un embaràs no pot continuar la seva feina. No té ingressos d'atur per no tenir prou temps de cotització. Sol·licita ajuda per a cobrir habitació i alimentació. Import: 250 euros.

12. Nucli familiar format per mare amb filla de 24 anys en situació irregular que fa curs ocupacional amb bon pronòstic. Només tenen els ingressos de la mare, que treballa en empresa de neteja mitja jornada. Sol·liciten ajuda per a subministraments. Import: 158 euros.

13. Nucli familiar format per matrimoni i dos fills menors de 4 i 2 anys; els únics ingressos provenen de la prestació d'atur del marit. Sol·liciten: ajuda econòmica per a despesa mèdica. Import: 65 euros.

14. Noia en procés de desintoxicació, després de molts anys de consum de substàncies tòxiques. Sol·licita ajuda per a cobrir el transport per a anar al centre de rehabilitació. Import: 50 euros.

15. Home sol de 78 anys pensionista de prestació mínima que no supera els 300 euros d'import. Viu en un pis propietat del seu fill, però assumeix les despeses de consum. Sol·licita: ajuda per a escalfar-se la temporada d'hivern en gasoil. Import: 300 euros.

Nota

Per tal de preservar la intimitat de les persones necessitades, no hi posem el nom de residència. Tanmateix, són persones de l'àmbit diocesà.

Recordem que, si alguna parròquia té coneixement d'algun cas, pot comunicar-ho a Càritas Diocesana per a publicar-ho.

Visita catequètica al Museu Episcopal

El dissabte 12 de desembre els infants de catequesi de l'arxiprestat de Vic van visitar el Museu Episcopal, acompanyats de pares i de catequistes.

Els infants van poder contemplar diverses escenes iconogràfiques relacionades amb el temps d'Advent i Nadal (Anunciació, Visitació, Naixement, els Mags...) perquè a més de valorar el nostre patrimoni artístic puguin contemplar visualment els misteris de fe i el seu significat.

Es vol repetir aquesta iniciativa pels voltants de Pasqua. Aquestes trobades arxiprestals sovintejades ajuden a prendre consciència de la realitat de la catequesi a la ciutat de Vic i estimulen pares, infants i catequistes en la seva tasca educadora i evangelitzadora.

Més de cinquanta infants, a més de pares, mares i catequistes, es van aplegar en el Museu en aquesta iniciativa que ja havien iniciat en alguna parròquia del centre de la ciutat.

Vols compartir la teva fe? Participa en l'entrenament Alpha

Redacció

Vols compartir la teva fe?

Dins el marc de la crida del Sant Pare i també del nostre Pla Diocesà de Pastoral, hem estat tots convidats a compartir la nostra fe amb aquells que no coneixen Jesucrist. És per aquest motiu que donem a conèixer i proposem noves eines que van sorgint i que busquen adreçar-se a les persones no creients per fer-los arribar la Bona Nova, compartint així l'alegria de la nostra fe.

Entrenament Alpha

Els pròxims dies 30 i 31 de gener del 2016 es durà a terme un entrenament Alpha a la nostra diòcesi. És una formació específica per a poder organitzar i oferir sopars Alpha a les nostres parròquies. Molts haureu sentit a parlar d'aquest mètode d'evangelització que està donant molts fruits en tot el món: ara com ara 27 milions de persones han assistit a Alpha en 169 països i 112 idiomes.

Què és Alpha?

Són un seguit de sessions on s'exploren els fonaments de la fe cristiana entorn d'un sopar. No hi ha pressió, seguiment ni cost. Es porta a terme en locals, cases, llocs de treball, cafeteries i restaurants arreu del món. Inclou un sopar, una xerrada breu i un espai per al diàleg on es comparteixen les pròpies idees amb llibertat. Les xerrades estan dissenyades per a fomentar el debat i explorar els elements bàsics de la fe cristiana en un ambient acollidor.

Per què Alpha?

Perquè és un format simple que permet de compartir la fe amb els teus amics i la teva comunitat. Alpha és important

perquè avui en dia no és fàcil trobar un lloc on obertament s'explorin les preguntes fonamentals de la vida i la resposta que hi dona el cristianisme, en un context d'amistat, compartint un sopar i amb llibertat per a opinar. Com va dir una vegada una participant, tots tenim preguntes; el que ens cal és un lloc on fer-les.

Dates: 30 i 31 de gener del 2016.

Lloc: Seminari de Vic.

Preu: 25 €.

Inscripcions: recepcio@bisbatvic.com.

Tels. 93 883 26 55 (de 9 a 15 h.) o 609 32 33 74.

Fe d'errates

El viatge a Nàpols i la Campània que organitza el Museu Episcopal i que anunciàvem en l'edició passada, tindrà lloc del 10 al 14 de febrer de 2016.

Any Sant de la Misericòrdia: guanya el Jubileu a la Catedral de Vic

Horari diari de confessions:
matí de 10 a 12, tarda de 5 a 7.

Per a convertir les dificultats en oportunitats

CEE

La Conferència Episcopal Espanyola ha presentat el pla pastoral per al període 2016-2020 amb el títol «Església en missió al servei del nostre poble». Els bisbes manifesten el seu desig, seguint el magisteri del papa Francesc, d'orientar el treball de la Conferència Episcopal a afavorir la transformació missionera de les diòcesis, parròquies i comunitats cristianes.

Entre aquests trets socials que descriu el pla es percep l'escassa valoració social de la religió, per la qual persones, famílies i grups, com també institucions públiques i polítiques, prescindeixen de qualsevol referència religiosa per considerar-la inútil i infundada. La aconfessionalitat de l'Estat s'expressa com una secularització global de tota la societat. Predomina una cultura secularista

que inspira espontàniament el comportament de les persones i de les institucions, que oblida Déu Creador i Jesucrist i enfosqueix la consciència personal davant les qüestions eternes. L'home s'ha convertit en la mesura de totes les coses i la realitat només té valor en funció de si afavoreix o perjudica els interessos i anhels particulars. En conseqüència, resulta impossible comprendre la universalitat i estabilitat de les normes morals.

Malgrat les dificultats, els bisbes sostenen que tots els temps han estat difícils per a l'evangelització i per a l'Església i, per tant, no hi ha lloc per a la por ni el desànim. Es tracta de convertir les dificultats en oportunitats per a un major vigor apostòlic.

Premis «Bravo» de comunicació

CEE

La Conferència Episcopal Espanyola vol amb aquests premis «reconèixer, per part de l'Església, la labor meritòria de tots aquells professionals de la comunicació en els diversos mitjans». Enguany els premiats són:

- L'arquebisbe Claudio Mª Celli, president del Pontifici Consell per a les Comunicacions Socials.
- Luis Ventoso, columnista i corresponent a Londres del diari ABC.
- Luis Manuel Fernández Iglesias, redactor de Ràdio Nacional d'Espanya.
- Bertín Osborne, pel programa «En la tuya o en la mía» de TVE.
- Pel·lícula *Francisco, el pare Jorge*.
- P. Damián María, redemptorista.
- La campanya #MIGRANITOPORCHINA de la Fundació Pontifícia Ajuda a l'Església Necessitada (AIN).
- La plataforma digital www.cineyfe.com.
- La diòcesi d'Àvila pel seu treball de comunicació en el V Centenari del naixement de Sta. Teresa de Jesús.

L'article

Les persones abans que les idees

Ester Busquets i Alibés

En un recent estudi oficial on es parla del grau de confiança dels catalans en diferents institucions dels país, la valoració que es fa de l'Església catòlica ocupa l'antepenúltima posició del rànquing, amb una nota de 2,9 sobre 10. Per sota tan sols hi queda la monarquia, amb 2,8, i el Parlament Espanyol, amb un 2,6.

A cada nova enquesta, constatem amb preocupació que la imatge social de l'Església que estimem es va deteriorant progressivament. Però el més preocupant diria que no són tant les dades com la manca de capacitat de l'Església en general per a analitzar humilment i a fons aquestes dades per tal de donar un cop de timó i trobar les estratègies necessàries per a retornar a l'essencial del missatge de Jesús. És cert, i és normal, que hi hagi discursos socials contra alguns corrents i pràctiques de l'Església, però no podem caure en el parany de pensar que el desprestigi és aliè a les actituds de la mateixa Església. Per tant, cal assumir les responsabilitats que pertoquin amb valentia.

Diria que una de les moltes causes de l'erosió de la imatge de l'Església actualment es deu a l'entotsolament que es viu en el si de la institució entorn d'algunes idees. Un entotsolament que ha abonat –massa sovint i massa fàcilment– el camí de la condemna o de l'ortodòxia rígida, i així ha allunyat l'Església de manifestar el seu rostre més compassiu i comprensiu. En aquest sentit, el papa Francesc diu: «M'estimo més una Església accidentada, ferida i tacada per haver sortit al carrer, que no pas una Església malalta pel tancament i la comoditat d'aferrar-se a les pròpies seguretats.» És més, Francesc, que és tot un exemple de com es restitueix la credibilitat social a partir de l'Evangeli, no s'ha cansat de repetir que cal servir les persones i no les idees: «el servei mai no és ideològic, ja que no se serveix idees, sinó persones». Perquè les persones, com testimonia Jesús, «sempre» tenen primacia davant les idees.

Durant deu anys a través de les meva col·laboració en el Full Diocesà he intentat servir les persones més que les idees, i això, en qualsevol dels àmbits de la vida social, no és mai un exercici fàcil ni còmode, però cal fer-lo, malgrat les dificultats i els riscos que suposi. Contenta d'haver participat en aquest projecte, crec que és el moment de posar fi a aquesta col·laboració i deixar lloc a noves veus, amb el desig que puguin contribuir a millorar la confiança de la societat envers l'Església de Jesucrist.

Nota de la Redacció: Agraïm de tot cor a l'Ester la seva col·laboració en aquestes pàgines durant tant temps i manifestem que de ben segur els lectors la trobaran a faltar. Esperem que sigui un punt i seguit!

La Dita

«Qui no vulgui pols, que no vagi a l'era»

Sebastià Codina, prev.

L'era era una peça clau de la pagesia. Era l'espai que proveïa el graner, el celler, les pallisses i el rebost. Era la plaça major de la masia.

Allà es feia la batuda dels cereals que asseguraven el pa de cada dia i dels llegums que omplien les olles... Aquelles olles que penjaven, de nit i de dia, dels clemàstecs i de les lleves de la immensa llar de foc.

Els pallers eren el signe del benestar de la família i asseguraven el jaç dels animals...

L'era carregada de pols de tota mena... La pols que ens ha esbufegat tantes vegades i que ve just: la traïem de tot arreu i ella sense immutar-se dona un tomb pels aires i s'ajoca de nou, plàcidament, damunt els mateixos indrets on l'havíem enxampada.

«Entraren tot seguit a la casa, veieren el nen amb Maria» (Mt 2, 11)

Romà Casanova, bisbe de Vic

Aquells mags que vingueren d'Orient arribaren a la fi del seu camí quan, guiats per l'estrella, entrant en la casa de Betlem posaren la mirada en Jesús, que estava en braços de Maria, la seva mare. Fixar la mirada en Jesucrist, el rostre de la misericòrdia del Pare, és l'objectiu principal de l'Any Sant de la Misericòrdia que ha convocat i ha iniciat el papa Francesc. Pagava la pena el camí llarg i complicat, aventurat i sorprenent, que van fer aquells mags, quan van veure encendre en el cel un nou estel que parlava del naixement d'un rei, si aquest camí portava a posar la mirada fixa en Jesús en braços de Maria. És aquest també el repte que tenim tots nosaltres en aquest any sant del qual tot just hem obert la porta de la misericòrdia. El repte és clar: mirar Jesucrist, ja que en ell, en la seva persona, en les seves paraules, en els seus gestos i fets, es revela plenament l'amor misericordiós de Déu.

Francesc, papa, ens diu: «Hi ha moments en els quals d'una manera molt intensa som cridats a tenir la mirada fixa en la misericòrdia per a poder ser també nosaltres mateixos signe eficaç de l'obrar del Pare» (*Misericordiae vultus*, 3). La misericòrdia és hoste poc habitual en la nostra societat. Hi ha en el nostre cor com una resistència innata a deixar-nos estimar del tot. En part ho volem, però el nos-

tre orgull es rebel·la. Volem ser protagonistes del tot de la nostra vida. Ens costa d'acceptar que Déu és el qui ens ha creat i el qui fa la seva obra en nosaltres. Ens costa massa deixar-nos fer, deixar-nos modelar per Déu, deixar-nos sorprendre per Déu. I, al mateix temps, demanar perdó i oferir perdó els uns als altres ens costa. Quants trenca-ments, quantes divisions, quantes ferides en el nostre cor! Mirar Crist d'una manera nova, escoltar les seves paraules sempre noves, deixar-nos amorosir pel seu amor en el sacrament de la reconciliació, vet aquí el que necessitem per a complir el que ens demana el lema de l'Any de la Misericòrdia: «Misericordiosos com el Pare».

Aquells mags d'Orient ens ensenyen que hem d'acollir els signes de Déu. Ells en van tenir prou mirant una estrella encesa de nou al cel per a posar-se en camí. A nosaltres se'ns demana d'acollir el signe de la veu del Sant Pare, el qual ens convida a fer el camí d'aquest any jubilar extraordinari. La sorpresa fou gran: no sols van trobar un rei, sinó el Rei, el Salvador, Déu infant. El seu gest de posar-se de genolls davant aquell rostre que parlava d'amor infinit, i els seus presents —or, encens i mirra— així ho manifesten. Fixar la nostra mirada en Jesucrist és més urgent que mai.

